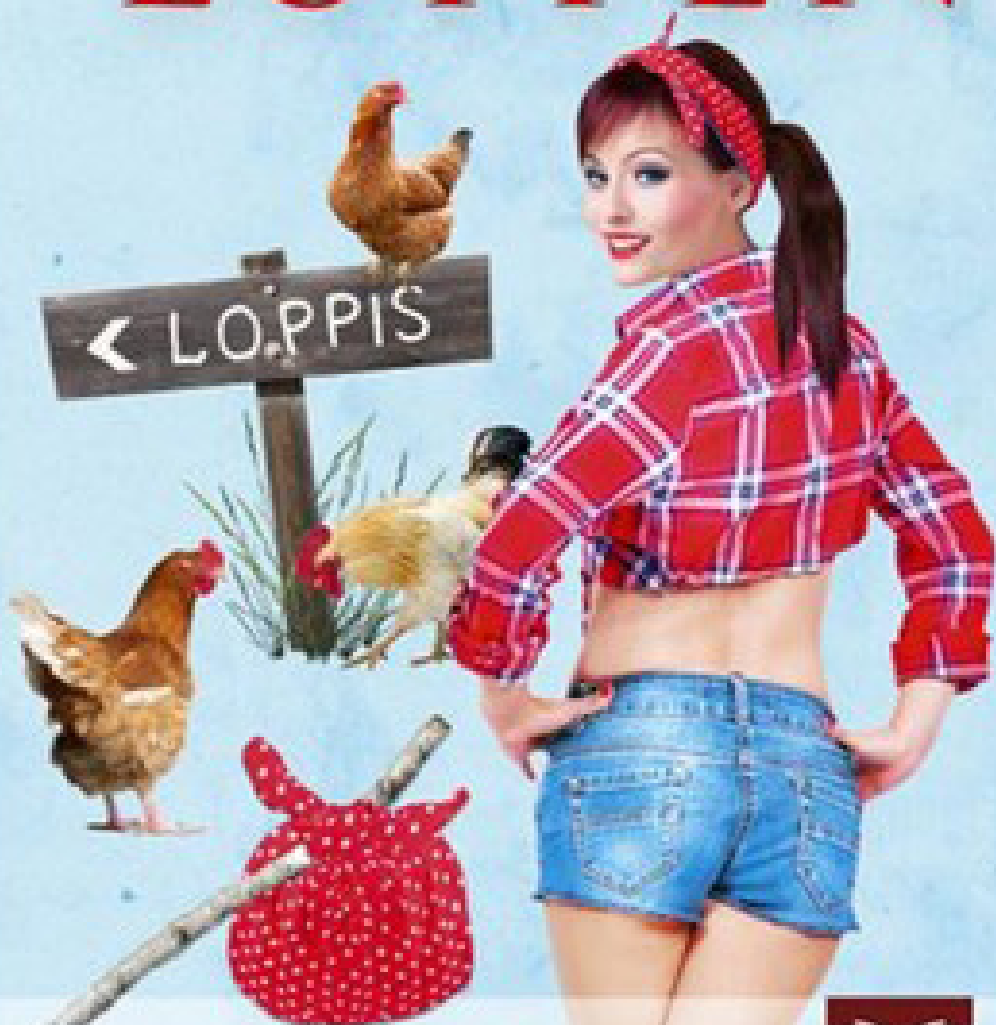

EN SOMMAR PÅ LUFFEN

ELI ÅHMAN OWETZ

Förlaget Omb

Eli Åhman Owetz

En sommar på luffen

Vägen till Söderberga

Av Eli Åhman Owetz:

Anna-Lisas Antik (2013)

Flickorna i speceriaffären (2014)

1:a upplagan Förlaget Orda AB 2015

© Eli Åhman Owetz 2015

Omslag: Jenny Holmlund

Omslagsfoto på författaren: Staffan Huss

Typografi: Palatino

Utgiven av Förlaget Orda AB

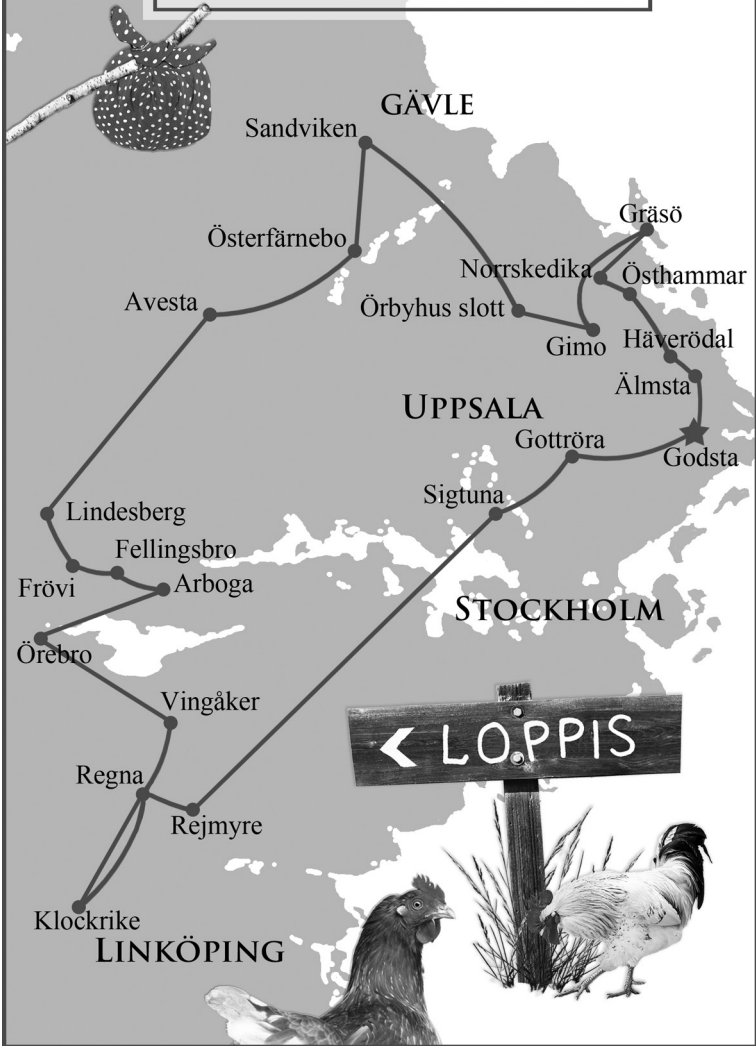
Tryckt i Polen 2015

ISBN 978-91-7553-127-4

www.forlagetorda.se

Till Håkan

ANNA-LISAS LUFF

Kapitel 1

Namn: Anna-Lisa Johansson

Ålder: 30 år

Familj: Nybliven singel

Aktuell: Går på luffen i sommar, för att finna sig själv

Jag gjorde en grimas när min kompis Kattis läste upp det sista i faktarutan. Hon hade övertalat mig att få skriva en artikel om mitt sommaräventyr i lokaltidningen där hon jobbade som reporter. Jag hade motvilligt sagt ja.

Nu ångrade jag mig redan.

"Finna mig själv? Alltså ... det låter superlöstigt."

"Vadå? Det är ju hela grejen med luffandet?"

"Jo, men ..."

"Äh! Det är halva den kvinnliga befolkningens dröm. Att få dra iväg någonstans och bara ... bara vara existentiell. Och finna sig själv! Nej, den raden behåller vi.

"Okej då."

Jag hörde hur mitt svar mer lät som en flämtning.

Det var bara ett par dagar in i juni men hett som mitt på högsommaren. Värmeböljan som dragit in i maj verkade inte vilja gå över. Vi satt i bikini på Kattis veranda och hade inte klarat en minut utan de kraftiga markiserna som skuggade oss och massor av iste.

Jag hällde upp mer te åt mig själv, och höll upp tillbringaren.

”Ja tack. Var du nöjd med själva artikeln då? Jag tycker att jag har fått till det rätt bra, med beskrivningen av stads-
tjejen som ska ta på sig vandrarkängorna och luffa längs
landsvägarna.”

Jag nickade. Artikeln var faktiskt bra.

Kattis beskrev både upprottet från min expojkvän Da-
niel och mina 30-årskrisande funderingar om framtiden.
Men hon hade formulerat sig på ett sätt så att han inte
skulle gå i taket. Och jag lät som en vettig människa, trots
den vilda idén att dra ut på vägarna helt ensam.

Kattis lyfte blicken från datorn och tittade på mig.

”Precis. Du låter som gamla Anna-Lisa, henne som jag
kände före det stålborstade köket.”

Köket. Jag fnissade till. Nu, i efterhand, var det roligt.

Men den där kvällen i vintras, när Daniel och jag varit
hembjudna på middag med övernattnings hos Kattis och
Kalle, då hade jag inte skrattat.

Min bästa vän och hennes pojkvän bodde på Godsta, en
gammal gård som varit Kattis familjs sommarställe. När
hon direkt efter journalistutbildningen fick jobb i Norr-
tälje flyttade hon dit ut. Min kompis sedan mellanstadiet
i Sundbyberg acklimatiserade sig på nolltid och blev till
min förvåning snabbt en äkta lantis.

Och träffade, till min ännu större förvåning, en äkta
landsortskille.

Kalle hade växt upp i en by och bara varit ifrån sin hem-
kommun under åren då han pluggade till ekonom. Nu drev
han revisionsbyrå i Norrtälje. Kattis föll som en fura, och
när jag lärde känna Kalle kunde jag förstå varför.

Lantis behövde tydligen inte betyda någon som blivit
kvar och som hade dålig koll. Kalle var smart och rolig.

Jag älskade att bo över hos dem och sitta och prata långt
in på natten. Men den där kvällen var Daniel med. Och

Kattis hade blivit ordentligt berusad.

Min pojkvän var fastighetsmäklare i karriären. Under snart sju år hade mina vänner lyssnat. Först på killen som gick mäklarutbildning och tyckte att alla andra med ambitioner också skulle göra det. Sedan på den unge mäklaren som redan lärt sig branschens fulaste knep och gärna skröt om det. De senaste åren på karriärkillen som börjat dra in pengar.

Och så kvällen i vintras på mäklaren som letade ett "superfräscht objekt" till sig och sin flickvän. Så att vi kunde flytta ihop, i innerstan.

"Anna-Lisa kan ju fan inte bo så där längre, det är ju rena loppboet."

Kattis stirrade på Daniel.

"Loppbo?"

"Ja, men du vet ... man kommer ju inte in. Bara gamla möbler och skit."

Jag visste vad Daniel tyckte om min överbelamrade trea i Sundbyberg. Och ja, det var litet svårt att komma fram i hallen. Och gästrummet var fyllt med grejer från golv till tak. Och visst, det var rätt fullt i mitt sovrum också.

Men sängen fick plats, och man kom runt den på alla sidor. Och det min pojkvän kallade skit var eftertraktade retroföremål, fyndade under många år av fokuserad loppisjakt.

Om jag sålde av alla teakmöblerna, hela samlingen 50-talsserviser och mina 138 Stringdelar (det såg kanske ut som kaos hemma, men jag visste vad jag hade) på Tradera och Blocket skulle det ge ett sexsiffrigt belopp.

Och sälja dem skulle jag göra. För en vacker dag skulle jag göra verklighet av min dröm, att öppna retrobutik. Den skulle bli Stockholms roligaste, med mitt personliga urval av saker från 1950–70-talen.

Jag tänkte ofta på den där affären, inredde den i fantasin.

Men än var den bara en dröm. De skyhöga hyrorna för minsta butikslokal med åtminstone en glugg till skyltfönster var ett problem jag inte kom runt. Men jag fortsatte hoppas på ett mirakel. Att min pojkvän i sitt jobb plötsligt skulle ramla över en billig lokal med stora skyltfönster inne i stan.

Kattis skakade på huvudet.

"Sju jävla år. Har vi suttit och lyssnat på ditt mäklarsnack, Daniel."

Han öppnade munnen för att säga något men kom av sig när Kattis höjde ena handen ilsket, nästan aggressivt. Som om hon tänkte dela ut en örfil tvärs över bordet. Jag mötte Kalles blick över bordet. Han såg ut att tycka synd om mig, men gjorde ingen ansats att stoppa Kattis.

"Om Anna-Lisas hem är ett loppbo, vet du vad du är, Daniel?"

Min pojkvän satt tyst, med nollställt ansikte.

"Du är som ett stålborstat kök i den där obduktionssalsstilen som du och dina mäklarkompisar gillar. Iskall."

Daniel ignorerade Kattis helt nu. Tittade inte ens på henne.

Istället vände han sig mot mig och lade armen runt mina axlar. Jag kände hur jag stelnade till. För första gången stelnade jag till när min pojkvän tog i mig.

Men han märkte inget.

"Vad säger du, ska vi ringa efter en bulle och så åker vi in till Norrtälje och övernattar där. Något litet härbärke har de väl."

Fem, tre, bara ett år tidigare hade jag tyckt att kommentaren om härbärke var rolig. Men nu lät den bara stockholmsk och dryg.

Jag drog mig undan.

"Nej, jag stannar."

Och när Daniel gick ut och ringde taxi var alla bilar upp-tagna. Vi blev kvar över natten båda två.

Frukosten morgonen därpå var en betydligt magrare variant än vad som normalt brukade dukas upp på Godsta. Och tystare. När Kattis sökte min blick tittade jag ner i te-koppen. Jag tyckte att hon hade tagit i.

Daniel var ändå min pojkvän. Och snarare ljummen än iskall.

Men bara några månader senare gjorde jag slut.

Det var då Bolle kom in i mitt liv och blev dödsstöten för vårt förhållande.

Kapitel 2

Jag missade aldrig att gå igenom loppisarnas boklådor.

Dem kunde man ta sist, efter racet då det gällde att grabba de stora fynden före alla andra. Nästan ingen brydde sig om gamla böcker av författare ur en generation som min egen aldrig skulle läsa frivilligt.

Jag läste dem inte heller. Det var de vackra omslagen med geometriska mönster som jag var ute efter. De skulle bli en väggdekoration, en mosaik av inramade omslag hängda så att färgerna skapade en regnbågseffekt.

En dag då Daniel och jag än en gång bråkat på morgonen, den här gången om vart vi skulle åka på semester på sommaren, tröstade jag mig med en loppisrunda efter jobbet. Inne på en källarloppis stod en korg med en slarvigt textad skylt: Böcker 1 krona.

"Du får hela korgen för en femtiolapp", erbjöd farbrorn som satt på en pall i ett hörn och hade uppfattat min blick på böckerna.

"Mmm..." sa jag och började gräva.

Mannen reste sig mödosamt och haltade fram till korgen.

En lukt av svett och inpyrd tobak fick mig att backa undan när han böjde sig ner över böckerna. Han plockade upp en blågrön bok med ett geometriskt mönster av svarta streck.

"Den här du! Den ska du läsa!"

Jag tog tveksamt emot boken och backade igen innan jag

tittade närmare på omslaget. Det var verkligen fint. Strecken föreställde två magra män och någon form av omgivning. Vägar? En bit järnvägsräls?

”Vägen till Klockrike. Av Harry Martinson, Nobelpristagaren.”

Jag nickade. Hade vi läst den på gymnasiet? Eller kände jag bara igen titeln från någon frågesport i tv?

”Du får den. Om du lovar att läsa åtminstone ett kapitel. Det är den bästa bok jag någonsin läst.”

Jag tvekade. Hemma väntade en hel hög med olästa feelgood-pocketar som jag också hittat på loppis. Men boken med sina svarta streck var snygg och jag saknade omslag i just den mörkt blågröna nyansen.

Loppisfarbrorn fiskade upp en skrynklig plastkasse bakom disken och lade ner romanen. När han räckte över enkronaspresenten var det med en gest som om han gett mig någonting väldigt värdefullt.

Nästa morgon ringde jag Daniel och stämde träff på Café Boulevard efter jobbet. Trivsamma ”Boulan” i Sundbyberg var ett av de få ställen som vi båda älskat en gång i tiden som han fortfarande tyckte var okej.

Daniel var redan på plats när jag kom till fiket. Han skulle visa en lägenhet efteråt och hade kostym och bakåtkammat hår. Djupt upptagen av sin telefon märkte han mig inte förrän jag ställde ner cappuccinon på bordet.

Han nickade ett frånvarande hej och fortsatte att skriva klart någonting som antagligen var väldigt viktigt.

Min pojkvän var bra på det han gjorde, det fick jag erkänna, och han hade utvecklats under tiden vi varit tillsammans. Själv satt jag kvar på samma kontorsjobb som jag haft sedan efter gymnasiet.

Men nu skulle det bli ändring på det.

”Jag följer inte med till Ibiza i sommar. Jag ska ut och luffa.”

Daniel började skratta.

”Tågluffa? Men det känns väl ändå liitit 80-tal, va?”

Sedan fattade han plötsligt. Trodde han.

”Aha ... du vill köra retrostuket på semestern också. Nej. Nej, det pallar inte jag.”

”Du ska inte med. Och jag ska inte tågluffa. Jag ska bli luffare, för en sommar. Gå på vägarna.”

När jag gjorde slut med Daniel, flera år för sent, gick det fort. Jag hade bråttom hem. Där väntade Harry Martinsons luffare Bolle på mig.

I en underbar roman, med blågröna pärmar som aldrig skulle rivas loss och sättas upp på väggen.

Kapitel 3

Det röda tyget med vita prickar låg utbrett på sängen i Godstas gästrum.

Tygstycket som skulle bli ett knyte och rymma alla mina ägodelar på luffen var inte mycket större än en scarf. Jag drog i ändarna, försökte sträcka ut det mer. Men det kraftiga bomullstyget gav sig inte.

Mer måste bort om tyget skulle gå att knyta ihop.

På golvet låg allt som redan var bortvalt. Jag skulle få klara mig utan jacka, extraskor och mer än två byten underkläder. Ingen body lotion, solkrämen tog redan för mycket plats. Ingen kamera, jag hade ju mobilen.

”Men skippa den där boken. Den har du väl läst tio gånger vid det här laget.”

Jag hoppade till, hade inte hört att Kattis kommit upp för att säga att frukosten var klar. Hon pekade på ”Vägen till Klockrike”.

”Aldrig. Då lämnar jag hellre kvar jeansen. De blir ändå för varma.”

Och så fick det bli. När jeansen var borta gick det till slut att knyta ihop tyget.

Jag tog luffarbyltet i handen, och Kattis plockade upp min blöta handduk från golvet. När vi passerade badrummet slängde hon in den så att den landade på tvättkorgen. Jag såg längtansfullt efter den tjocka vita badhandduken.

I knytet fanns bara en liten tvättlapp i frotté.

Kattis såg min blick.

"Du har väl duschat ordentligt nu? Vem vet när du ser en tvål nästa gång? Hehe."

Kvällen innan hade Kattis suttit i gästrummets fåtölj och följt mina försök att få med det viktigaste. Till sist hade jag tagit ut tvålen. En resetub tandkräm och en miniatyrflaska med schampo var nu allt som fanns för min personliga hygien.

"Men jag hoppas ju ändå på att få sova någonstans, och duscha också."

Kattis vände sig om och sniffade i luften. Som om jag redan luktade.

"20 grader varmt, och klockan är bara sju på morgonen. Tror du verkligen att folk vill släppa in en luffare som gått i landsvägsdammet och svettats en hel dag?"

Jag lade käppen mot axeln och försökte le äventyrligt.

Kattis hade placerat mig vid ladan där gårdsplanen övergick i grusväg. Hon hade rättat till snibbarna på knytet och mitt hårband i samma tyg. Nu tittade jag över axeln som hon instruerat mig och log.

Bilden skulle användas till artikeln om tjejen som skulle ut på luffen och hitta sig själv. Jag försökte se ut som någon man gärna bjöd in i sitt hus.

Eller in i sin lada, åtminstone.

Men Kattis sänkte kameran och suckade.

"Äventyrlig, sa jag! Inte bindgalen!"

Det tog tjugo minuter innan hon äntligen var nöjd. Men när jag fick titta på ett par av bilderna i kameran berömde jag henne motvilligt.

Tjejen med luffarknytet bar en rutig herrskjorta från 1960-talet, uppknuten framtill, urblekta jeansshorts och ett par stadiga vandrarkängor. Himlen gjorde hennes blå ögon

ännu blåare och det prickiga bandet fick hästsvansen att se busig ut. Hon såg stark och förväntansfull ut.

Jag tyckte om mig själv på fotona.

Det var länge sedan sist.

På alltför många bilder från de senaste åren hade jag kläder som jag egentligen inte gillade. Kläder som Daniel gillade, och som passade ihop med hans klädstil. Hur går sådant till?, hade jag funderat när jag tömde garderoberna inför uthyrningen av lägenheten.

Hur börjar man anpassa sig, helt frivilligt, till en annan människa?

För Daniel hade inte tvingat mig. Alldeles själv hade jag valt kläder som skulle göra att vi såg bra ut ihop på fester och parmiddagar.

De gånger jag ändå dykt upp i 50-talsklänning och bred eyeliner, eller i en långkjol med stora 70-talsblommor, då hade min pojkvän sneglat oroligt på sina vänner. Fast ibland räddades han av att vintagetrenden nått även hans kretsar.

Det hände att någon av de andra tjejerna ville veta var jag köpt min klänning.

”Tradera? Jaha. Hur går det egentligen till att handla där?”

Och Daniel kunde slappna av. Hans flickvän hade tydligen koll på saker som även mäklartjejer ville veta. Men lugnast var det ändå att bara ta på sig något från Filippa K. Och le flickväsaktigt när det togs bilder.

Nu skulle jag öva mig på det äventyrliga leendet istället.

Så var det dags. Kattis och jag skulle inte träffas på två månader. När vi såg på varandra hade vi plötsligt tårar i ögonen bägge två.

Kattis skrattade till, med en generad hulkning.

”Åh, vad fånigt. Iväg med dig nu!”

Jag klappade på shortsfickan där mobilen låg nyladdad.

”Jag hör av mig!”

”Ja, det hoppas jag verkligen. Ring i kväll när du slagit läger under en gran.”

Hon stod kvar när jag började gå, men när jag vände mig om nere vid byvägen för att vinka var hon borta. Nu var jag luffare, ensam på färden.

Käppen var litet obekvämt mot axeln och det kändes konstigt att gå med kängor mitt i sommaren. Jag hade tänkt luffa i svarta Converse. Men min mamma hade fått mig att förstå att mina fötter inte skulle klara många kilometer om dagen i platta sneakers.

Hon hade försökt få mig att låta bli luffandet överhuvudtaget, men snabbt insett att det var lönlöst. Så hon och pappa hade gett mig kängorna i present. Plus ett kit med fem par tunna yllestrumpor av god kvalitet, skavsårplåster i flera storlekar och en pepparmintslosion för trötta fötter.

Två par strumpor och två plåster hade fått följa med.

I korsningen där Godstavägen övergick i landsväg stod postlådorna på rad som en avskedskommitté. Fåglarna sjöng i buskar och träd från alla håll. Det doftade sött från skogen och av blommorna i vägkanten. Där lövträdens grenar böjde sig över vägen från båda sidor var det som att gå i en ljusgrön tunnel.

Junimorgonen var precis som när Harry Martinson beskrev de bästa stunderna i en luffares liv. De värsta ville jag inte tänka på. Och jag behövde inte. Jag var ju inte en utfattig luffare vid 1900-talets början.

Jag var en tjej med fast jobb som lyckats få tjänstledigt en månad ihop med semesterveckorna och som hade bostadsrätt i Sundbyberg och pengar på kontot. Men jag tänkte försöka låta bli att röra dem.

Jag hade en plan.

Planen hade tagit form redan samma kväll som jag bör-

jade läsa "Vägen till Klockrike". Det var en av de första riktiga värvällarna. Jag satt vid köksbordet med romanen uppslagen framför mig och fönstret litet på glänt.

Utanför gick folk förbi. På väg hem, eller kanske till puben längre ner på gatan. Ett förälskat par stannade till nedanför mitt fönster, en kille och en tjej som kysstes för att sedan fortsätta vidare omslingrade och fnissiga.

Daniel och jag hade slutat kyssas. För länge sedan.

Jag drog igen fönstret. Stängde ute våren, och alla mäniskor som var kära och skrattade. När det blev tyst och årstidslöst i lägenheten igen kändes den för första gången instängd.

Plötsligt överfölls jag av en intensiv längtan att ge mig ut.

Ut på äventyr. Ut på luffen, som Harry Martinsons romanfigur.

Bolle var cigarrmakare, en stolt yrkesman. Men hans hantverk var på utdöende och han fick aldrig ihop pengarna till en Amerikabiljett. Istället för att utvandra vandrade Bolle ut på de svenska landsvägarna. Tog sig fram genom att tigga, eller jobba åt bönder.

Vad jag visste var det inga arbetslösa som gick på luffen nuförtiden.

Men det borde gå att luffa. Och utan att man behövde tigga. På natten låg jag och funderade långt in på småtimmarna.

Det fanns säkert många som ville ha hjälp med gräsklippning eller målning ute i stugorna. Så mat och husrum skulle jag försöka skaffa mig i utbyte mot arbete. Precis som Bolle ofta gjort.

Och fickpengarna var redan så gott som fixade.

Sedan länge drygade jag ut min lön varje månad genom att sälja vidare loppisfynd. På Tradera och i Facebookgrupper. Och till en antikhandlare inne i stan som jag brukade hänga hos.

Ute på landet på sommaren drällde det av loppisar.
Det skulle bara vara att plocka åt sig och posta godbitarna.

Efter bara några kilometer började mina otränade ben bli trötta.

I nästa by jag kom till höll en tant på att rensa ogräs i sin rabatt. Kanske behövde hon hjälp i värmen. Och rensa ogräs kunde man göra liggande. Benen skulle få vila.

Jag såg framför mig hur vi skulle sitta och småprata efteråt. Tillsammans beundra rabatterna medan hon hällde upp kall jordgubbssaft och bjöd på bullar.

Men just som jag skulle gå över vägen reste sig en smutsgul labrador som legat i skuggan en bit bort från sin matte. Hunden började gå mot staketet, samtidigt som den morrade. Det rädde inget tvivel om vem den morrade åt.

Tanten lyfte på huvudet, såg mig men sa inget. Det var förstås inbillning, men jag kunde ha slagit vad om att det kom en låg morrning från henne också. Jag backade sakta tillbaka till min sida av vägen och fortsatte att gå.

När tanten och hunden inte längre syntes, eller hördes, stannade jag till. Framför mig låg en korsning. Här började vägvalen.

Rakt fram, på vad som såg ut att vara den större vägen? Eller till höger, in på en gropigare och smalare väg? Medan jag stod och vilade benen och funderade kom en traktor körande.

Bakom ratten en kille, som stannade och stack ut huvudet.
"Vill du ha lift?"

Han nickade mot flaket på kärran bakom traktorn. Flaket var tomt. Inga grisar eller får, eller vad man nu fraktade på sina kärror.

Killen log mot mig. Han hade en sådan där bonnig keps med reklamtryck som Kattis brukade ha på sig för att se ut som en äkta lantis och var nog tio år yngre än jag. Men,

han hade glitter i blicken.

När han släppte av mig på Vaddö hade jag ny kraft i benen, trots en skumpig färd. För första gången efter att jag brutit upp från Daniel kände jag ett pirr av förväntan. Vem visste vad som skulle hända den här sommaren.

Kanske fanns det någonstans där ute en kille för mig.

En kille som glittrade.

Kapitel 4

Jag hade bara gått på luffen i två timmar, men kände mig redan utsvulten.

Kattis hade varnat mig. Hungern skulle bli min värsta fiende.

”Du som äter eller fikar var tredje timme, hur ska du få tag i så mycket mat?”

”Jag kan väl äta bär? Och palla äpplen?”

När vi var barn och tonåringar hade jag tillbringat flera veckor varje sommar med Kattis och hennes familj på Godsta, på den tiden det var sommarställe. I mitt minne av de där sommarloven var dikena röda av smultron och hallonsnåret på gården dignade av bär. Kattis mamma gjorde rabarberpaj eller äppelkaka varenda dag.

Men Kattis bara suckade.

”Det tar minst två veckor till innan smultronen är mogna. Och äpplen, då pratar vi augusti.”

På morgonen hade hon gjort i ordning en matsäck. Och på något sätt fått ner den i det redan sprängfulla knytet. Nu kallade maten på mig och när en vacker björkbacke dök upp bestämde jag att det var lunchdags.

Jag slog mig ner i gräset och knöt upp tygstycket.

Mackor inslagna i smörgåspapper. Och en liten brun glasflaska med gammaldags plastkapsyl. Jag log för mig själv.

Själv hade jag läst alla böcker om luffarnas historia som

jag hittat på bibliotek och antikvariat. Jag visste allt om luffare. Jag hade kunnat skriva en artikel i ämnet. Om jag hade kunnat skriva artiklar.

Kattis hade läst en enda luffarbok. Astrid Lindgrens barnbok om Rasmus som rymde från barnhemmet och slog följe med den mysige sommarluffaren Paradis-Oskar. Och två saker hade fastnat.

Hon tipsade mig om att jag kunde ställa mig utanför hyreshus i småstäder och sjunga för pengar. Det hade Oskar och Rasmus gjort, och det hade singlat ner femöringar i parti och minut från fönstren. Och så hade hon skickat med mig samma mat som de ätit första gången de träffades. Smörgåsar och mjölk.

Men ingen som hört mig sjunga hade någonsin bett om en vers till. Och mjölken ... Jag tog en klunk men spottade äcklad ut den. Mjölken hade säkert varit iskall när hon hällde upp den. Nu var den varm.

Men smörgåsarna med tjocka falukorvsskivor smakade bra trots att smöret flöt. Och det fanns vatten kvar i flaskan som satt fäst på mitt bälte. Ljummet vatten var inte heller gott, men det gick att dricka.

När mackorna var uppätta och nästan allt vatten slut knöt jag ihop tyget igen. Jag fick fösa bort några myror som börjat undersöka shampoflaskan. De tappade först riktning, men kröp sedan snabbt iväg åt ett annat håll. Antagligen till kompisarna i stacken.

Plötsligt kändes det litet ensamt. Jag ringde Kattis.

"Tack för mackorna! Jag har precis ätit min första luffarlunch."

"Maten är slut, och du börjar längta hem."

"Knappast. Jag lever livet."

Jag målade upp en idyllisk bild av en skön måltid i det fria, medan jag sprätte bort ett par nyanlända myror som kröp uppför mitt ben. Och så berättade jag för Kattis om

traktorkillen som gett mig lift.

"Wow! Så det blir höskullen i natt då?"

"Nä, inte hans i alla fall. Han kan inte ha varit äldre än tjugo. Men ..."

Jag försökte formulera känslan som glittret i den där blicken gett mig.

"Men vadå?"

"Men han fick mig att börja tänka. Målet med luffen är ju att komma på vad jag vill göra med mitt liv. Men tänk om jag faktiskt skulle träffa någon också?"

"Härligt, Anna-Lisa. Äntligen!"

Ända sedan jag dumpat Daniel hade min bästa vän försökt hitta en ny, bättre, kille åt mig. Hon hade bjudit ut mig till Godsta på middag nästan varje lördag hela våren. Sammanfört mig med allt från kolleger på tidningen till Kalles arbetskamrater, innebandykompisar, barndomsvänner.

Antagligen hade jag träffat alla manliga singlar som gick att uppbringa i Norrtälje kommun. Jag blev utmattad bara jag tänkte på dem.

"Fast det är nog inte dags riktigt än."

"Haha. Jag ger dig max en vecka. Sedan har du träffat någon ..."

Ute på vägen igen försökte jag komma ihåg vem jag var som tjugotreåring. Före Daniel. Vilken sorts killar brukade jag gilla?

Med en suck insåg jag att det hade varit Daniels typ hela vägen från gymnasiet och framåt. Villakillarna från Viggbyholm, som tjejen från folkhemstreaan i Sundbyberg antagligen hade imponerats av litet grann.

Men jag var äldre nu, skulle aldrig falla för Täbytypen igen.

Den här sommaren skulle jag ha ett öppet sinne.

Medan fåglarna överröstade varandra så att de nästan

störde mig i min stilla lunk övade jag igen. På mitt äventyrliga leende.